

JESSICA KNOLL

HET
GELUKKIGSTE
MEISJE TER
WERELD

Vertaald door Erica Feberwee

Oorspronkelijke titel: *Luckiest Girl Alive*

© 2015 Jessica Knoll

This edition published by arrangement with the original publisher,
Simon&Schuster, a Division of Simon&Schuster, Inc., New York

© 2016 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Erica Feberwee

www.manteau.be

www.jessicaknoll.com

@JessMKnoll

Eerste druk april 2016

Tweede druk april 2016

Derde druk juli 2016

Vierde druk september 2022

Vertegenwoordiging in Nederland:

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagfoto: Lauren Burke/Stone/Getty Images

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3248 1

D 2016/0034/301

NUR 305

Voor alle TifAni FaNelli's van deze wereld.
Je bent niet alleen.

1

Ik keek naar het mes in mijn hand.

‘Dat is de Shun. Voelt u wel hoe licht hij is vergeleken met de Wüsthof?’

Ik drukte mijn vinger keurend tegen het heksige kinnetje van het lemmet. Het heft zou vochtwerend moeten zijn, maar het voelde nu al klam.

‘Dat ontwerp lijkt me geschikter voor iemand zoals u’, zei de verkoper. Ik keek op en zette me schrap voor wat mensen zeggen tegen meisjes zoals ik, meisjes die klein van stuk zijn en dolgraag ‘dun’ genoemd willen worden. ‘Met uw tengere postuur.’ Hij glimlachte alsof ik me geveleid zou moeten voelen. Slank, elegant, sierlijk... als ze dat tegen me zeggen, dan begin ik te spinnen!

Er verscheen nog een hand in mijn gezichtsveld, een hand met een lichtere huid dan de mijne. De vingers sloten zich om het heft van de Shun. ‘Mag ik eens voelen?’ Weer keek ik op, deze keer naar mijn verloofde. Met dat woord had ik minder moeite dan met wat daar logischerwijs op volgde: echtgenoot. Bij dat laatste woord had ik het gevoel dat het korset nog strakker werd aangehaald; organen kwamen in de knel, paniek bonsde in mijn keel en bezorgde me ademnood. Ik zou kunnen weigeren het mes los te laten. Ik zou het lemmet van nikkel en roestvrij staal – de Shun had mijn voorkeur, besloot ik – soepel, geruisloos in zijn buik kunnen steken. De verkoper zou waarschijnlijk slechts een nuffige kreet slaken – ‘O!’ – maar de moeder die een stukje verderop liep, met een baby op de arm met een neus vol aangekoekt snot, zou het op een gillen zetten. Alles aan haar ver-

ried die gevaarlijke combinatie van verveling en een neiging tot melodrama. Het soort vrouw dat gretig, met betraande ogen, verslag van ‘de aanval’ zou doen aan de pers die massaal zou toestromen. Ik liet het mes los voordat de spanning nog verder steeg, voordat alle spieren in mijn lichaam, die altijd waakzaam en alert waren, in een soort pavlovreactie zouden samen-trekken, voordat ik zou toesteken.

‘Ik vind het enorm spannend allemaal’, zei Luke toen we Fifty-ninth Street op liepen, met in ons kielzog een vlaag ijzige airco-lucht uit Williams-Sonoma, waar we naar glazen hadden ge-keken. ‘Jij ook?’

‘Die rodewijnglazen waren echt prachtig.’ Ik vlocht mijn vingers door de zijne, om duidelijk te maken hoezeer ik het meende. Waar ik meer moeite mee had, sterker nog, waar ik niet tegen kon, was het concept ‘servies’. Want we begonnen met zes ontbijt-, vier salade- en acht dinerborden, en ik zou er nooit aan toekomen hun porseleinen familie compleet te maken. Ze gingen een mokkend bestaan tegemoet op de keukentafel, Luke zou onvermoeibaar aanbieden ze weg te bergen en ik zou hem telkens weer nijdig van repliek dienen. ‘Nee, nog niet!’ Totdat ik op een dag, lang na de bruiloft, manisch de deur uit stormde, als een krijgshaftige Martha Stewart, en de metro nam naar Wil-liams-Sonoma, waar ik te horen zou krijgen dat Louvre, het ser-vies waarvoor we bij ons trouwen hadden gekozen, niet meer werd gemaakt. ‘Zullen we ergens een stuk pizza halen?’

Luke trok me lachend tegen zich aan. ‘Waar láát je het alle-maal?’

Mijn hand in de zijne verstijfde. ‘Dat komt door de sport-school. Ik rammel van de honger.’ Dat was niet zo. Integendeel, ik was nog misselijk van het broodje zuurkool waaruit mijn lunch had bestaan, even roze en overdadig als een trouwkaart.

‘Wat denk je? Even naar Patsy’s?’ Ik deed mijn best te klinken alsof het idee spontaan bij me opkwam, terwijl mijn fantasie overuren maakte bij het vooruitzicht hoe ik een stuk pizza zou pakken met lange draden witte kaas, die zo taai waren dat ik ze

met mijn vingers moest afbreken, waarbij er een extra klodder mozzarella van de punt ernaast op de mijne belandde. Die natte droom achtervolgde me al sinds donderdag, toen we hadden besloten dat we die zondag eindelijk De Lijst zouden gaan regelen. ('Ik krijg voortdurend de vraag wat jullie willen hebben, Tif.' 'Dat wéét ik, mam. We zijn er nog niet aan toegekomen.' 'Je trouwt al over vijf maanden.')

'Ik heb geen trek.' Luke haalde zijn schouders op. 'Maar als jij dat graag wilt...' De goeierd.

We liepen nog steeds hand in hand toen we Lexington Ave overstaken, laverend tussen roedels vrouwen in witte korte broek, op struise benen en stevige schoenen, met in hun tas de gekoesterde aankopen die ze bij Victoria's Secret hadden gescoord en die in Minnesota niet te krijgen waren, en langs een slagorde meisjes uit Long Island, op gladiatorensandalen met riemen die zich als klimranken rond hun gebronsde kuitten slingerden. Ze keken naar Luke, ze keken naar mij, en hun gezicht verried geen spoor van twijfel of verbazing. Ik had er alles aan gedaan om een waardige wederhelft te creëren, een Carolyn bij zijn JFK Jr. We sloegen links af, Sixtieth Street in, toen rechts af. Het was pas vijf uur tegen de tijd dat we Third Avenue overstaken. In het restaurant boden de gedekte tafels een eenzame aanblik. De New Yorkers die het leven vierden, zaten nog aan de lunch. Daar had ik vroeger ook bij gehoord.

'Buiten?' vroeg de gastvrouw. We knikten, waarop ze twee menukaarten van een lege tafel plukte en ons gebaarde haar te volgen.

'Voor mij graag een glas Montepulciano', zei ik. De gastvrouw trok verontwaardigd haar wenkbrauwen op en ik wist wat ze dacht – dat is niet mijn werk, ik ben geen bediening! Maar ik glimlachte poeslief: Zie je hoe aardig ik ben? En besef je wel hoe onredelijk jij je gedraagt? Je zou je moeten schamen.

Ze keerde zich zuchtend naar Luke. 'En u?'

'Gewoon een glas water.' Toen ze wegliep keerde hij zich naar mij. 'Ik begrijp niet hoe je met deze hitte rode wijn kunt drinken.'